

γαζέττα με άλάτι και πιπέρι
πούν' εντρυφήν σπουδαίων κάθε φίνου χρισμέρι.

Πρώτη πρώτη έφημερίδα
που ήδγε μέσα στην πατρίδα

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β' — ΕΤΟΣ Ε' — ΑΡΙΘΜΟΣ 199. — ΣΑΒΒΑΤΟΝ 13 Απριλίου 1913

Είναί τε συνδρομή άδελφότητος... δραχμαί δ' κτλ. Η συνδρομή εις τήν έκδοσιν άποφασισθείσά με τήν ταχυδρομικήν τέλην. — Γραφεία: Έμπορική Στοιχ. άριθ. 11. — Καταχωρήσεις και διαφημίσεις άποφασισθείσασιν. — Δικαιώματα μόνον παράνομα γενικού ενδιαφέροντος άνυπόγραφα.

Εκάστη έκδοσή της διαλαμβάνουσα παράνομα δέον να περιέχη έκδοσιν στα γραμματισμένα άξιας μιας δραχμής. Δημοσιεύεται δ' άπό τήν έγκρίσει τής Διοικήσεως. Ο έκδοτής να μή δημοσιεύη ή έκδοσή της ή έκδοσή του σημαίνει εν τή έν υπογραφή έκδοσή του ή έκδοσή του έκδοτή.

Εγκύκλιος του Μαρουλή πρός όσους έχουν νοῦ πολύ.

“Υστερ’ απ’ τή λευθεριά μας και μετά τήν κατοχή ποῦταν ό κρυφός μας πόθος κι’ ή κρυφή μας ή εύχή, ύστερ’ απ’ τή τύση ζήτω κι’ από τή φωνή τήν τύση που ό πῶς πολὺς κοσμάκης κόντεψε να παλαδίσει, ύστερ’ απ’ τήν τύση ζούρλια κι’ ύστερ’ απ’ τήν τύση (τρέλλα που τό λαγαρό φεγγάρι μας εκύτταζε κι’ έγάλια και καθένας φεσοφόρος έβαλε καπέλλο χείρων και ή λέσχη «Έκδρομών» έγεινε «Φιλελευθέρων» ύστερ’ απ’ τήν τύση θράσι τών τρισευγενών σιδερά- (κων του έσμου τών περιπόλων και τών πολιτοφυλάκων και πρό πάντων κάποιου φίλου και πολυπαθούς ερίφη που παρ’ όλον του τόν ζήλον δέν εγάντζωσε τή νύφη, ύστερ’ απ’ τήν έκστρατεία προς τόν ένδοξο Ελλαπάδο πῶφαγα κι’ έγώ τις σφαίρες, καθώς λένε, με τόν κάδο κι’ άνοιξα, παρὸν ντ’ όνέρο, μέσα στο νερό μια τρούπα, τέλος, ύστερ’ από τούτα κι’ από τάλλα που δέν είπα, — προς μεγάλην έκπληξί σας κι’ έκπληξί μου πῶς [μεγάλη σας ξαναπαρουσιάσω τό «Μυτηληνιό» και πάλι.

Δέν είν’ όνειρον, άλλ’ είναι γεγονός τών γεγονότων L. κι’ αν μας έχουν κατατάξει μεταξὺ τών τεθνεώτων, ό «Μυτηληνιός» τή μούρη ξαναδείχτει μετ’ άνδρείας. Πλήν σκοπῶν να εξαγνίση παλαιάς του άμαρτίας δέν θα κίνη πιά μαϊτζάκια οὔτε πιά θα ρίχτη τάπει μόνο θαχη πῶς οὔσαι με φίλκια και μ’ άγάπες, κι’ ενπαρθευτική πορεία κι’ ενάγιωσύνης στάσει άγγελος σωστός θα γείνηται τό διάβολο θα σκάση.

ΠΟΛΙΤΙΚΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ... ΤΩΝ ΠΑΘΩΝ

Κατόπιν έκτινχούς ι εσολαθήσεως τής Γερμανίας ή Υ. Πύλη εν τή διακρινόση αυτήν μεγαθυρία έδεδθη συγκαταβατικώς τήν υπό τής Ελλάδος έκπροσώπην τών αλχηματών.
Σήμερις έκικρατιέ παρὰ τῶν Ελλήν. Υπουργείων, δπως έκαιφελούμενον τούτο τής ψυχολογικής συγκυρίας τής Τουρκικής Κυβερνήσεως έκτεύση τόν Μ. Βεζύρην και δεχθῆ τήν έκπροσώπην τών καταληφθεισών χωρών τής Μακεδονίας και τής Ηπειρου ως και τών τίσεων τῶν αρχιμεταγωγών.
— Δέγεται διη ή μεταβασίς τῶν Τροβήτ Πασσά εις Αλβανίαν μετά τῶν διαλειμμάτων τῶν Τουρκικῶν στρατιῶν σκοπῶν έχει τήν εξαόκησιν πίσεως ἐπὶ τής Αλβανικής Κυβερνήσεως όλοις συγκατατεθῆ αυτή και έκδοθῆ δάνειον ὅ τῶν τραπεζικῶν Αλβανικῶν κόντων εἰς 25,000,000 Αλβανικῶν λιρών ὑπὲρ τής Τουρκίας.
Κατόπιν τής εἰδήσεως ταύτης ὅλοι οἱ Αλβανοί άξίαι εις τὰ διάφορα χρηματιστήρια τής Εὐρώπης ηδῆσθησαν καιδ πέντε μονάδας.
— Η γενναίότης και ή φιλανθρωπία τής Βουλγαρ. Κυβερνήσεως έκείρεται ὑφ’ ὀλεκλήρου τῶν Εὐρωπαϊκῶν Τύπων. Διότι κατά τήν τελευταίαν συνεδρίασιν τής Σοβράνιε δ Πρόεδρος αυτής εδήλωσεν διη ή Βουλγαρία συνωδή προς τήν έκπολιτιστικήν αυτής άποστολήν παρέχει σύνταξιν 15 λεπτῶν ετησίως προς τὰς οικογενείας τῶν εκατόν χιλιάδων πολιτῶν Τσερκεσιανῶν στραγγιτιανῶν κατὰ λάθος ὑπὸ τῶν Βουλγαρικῶν στρατιῶν κατὰ τόν τελευταίον Βαλκανικόν πόλεμον.
Προσέτι εδήλωσεν διη χάριν τής διατηρήσεως τῶν συμμαχικῶν δεσμῶν και προς τιμήν τῶν μεγαλυνοῦ Προεδροπυργου τής Ελλάδος κ. Ε. Βενιζέλου δέν εγείρει, εδῶσιν ἐπὶ τῶν μεθοριακῶν πόλεων Λαρίσεως και Τρικάλων ἐπιφυλασσόμενος μόνον διὰ τόν λιμένα τῶν Βόλου ως εξαγοντιος μέγαν δοιδμόν σάπων λεμονίων.
“Όσον ἀφορᾷ ὁμως τὰς μετά τῶν Μανροβουνίων συμμαχίας αχίαις εδήλωσεν διη ή Σουδρα καιτοι καταληφθεισα ὑπὸ τῶν βασιλέως Νικολάου θα περιέλθη εις τὰς κτήσεις τής Μεγάλης Βουλγαρίας.

Απεφάσισε προηγουμένως να αφήσει πάλι ύγειαν στην πρωτοτυπίαν τήν αλήθειαν και γνωστήν του άτιξίαν και θάνατον τῶν τριβῶν τῶν κοινῶν καὶ τετοιμα-
[μέναν
μὲ ἀναλλοπίαν ἐκδόσιν τεκτονικῶν καὶ μετρημένων.

Μετὰ τούτων ὑποσχέσασθε τοῦ καλοῦ στις Μικροῦλης ἕνα πρῶτον τὸ σῶμα σὰς περὶ καλῶ πολὺ.

Μὴ τυχόν καὶ μὰς μπεριπέψη ἀπ' τοῦς φίλους μας
[κινένας
μὲ ἀρχίας συνδρομῶν πρὸς πᾶσαν ἀνημπονημένην, μόνον ἂν ἀγοράσῃ οἱ ἅλοι κινουνοῦντες ἰσχυροῦς βιβλίον καθὼς ἴκανημεν ἡμεῖς μετὰ σύναψιν ὄντων.

Τώρα, ἂν ἡ συνδρομὴ σας, πρὸς τρομῶν μου
[μεγάλη.

ἔρεινιν ὁκτὼ δραχμῶν.
Ξέρετε, σὲ καθὼς εἶδος ἀνεδήκην οὐ τιμῶν, καὶ ὅλοι τὰ παράνομα σὰς νὰ τὰ πῆτε στὸ μπακάλι, ποὺ μὰς ἔχει στὴν ἀκρίβειαν τὰ πλυμένα μας ἀλλήξην καὶ κινένας, ζε τοῦ πρὸς, μὴ τοῦς κύκλους μου τερνάξην.

ΜΗΑΝΟΣ ΜΑΡΟΥΛΗΣ

—Βουλευτοῦ τῶν ἐρωτήσαντος πρὸς τὴν Σερβίαν, δ. κ. Πρόεδρος προσέβλεπε ἀπορῶν δὲ τὴν ἀμάθειαν τῶν κ. κ. Βουλευτῶν καὶ ἐπιτά. Ποία Σερβία; Μετὰ τὴν προσαρτημένην οὐκ ἔστιν ἡ Βουλγαρία δὲν ὑφίσταται Σερβικὸν Κράτος.

—Ἡ Ἀλβανικὴ Ἀποδομιὰ ἐπὶ Γαλλοῦ τῆς Ἀλβανικῆς γλώσσας καὶ φιλολογίας κατὰ τὴν τελευταίαν οὐκ ἔστιν οὐκ ἔστιν ἀπερὶ εἰς ἀπὸς καθιερωτῶν τῶν καθιερωτῶν δὲν. Ἐὰν καὶ τὸ ἀπὸς τῶν γλώσσων ἀπὸ τῆς Ἀλβανίας καὶ τῶν ἑξῶν σχέσεις.

—Οἱ Μαλλοὶ καὶ κάτοικοι τῆς Ἀδελφῶν διαμνησθέντες ἐπὶ τὴν ἐξοβέλιαν τῆς ἐθνικῆς ἀπὸς λέξων, ἡμεῖς χρῆμα φέρει δὲ τὴν ἐθνικὴν σταδιοδρομίαν τῆς φυλῆς ἀπὸ τῶν αἰώνων. Τότε ὅφιας οὐκ ἔστιν τῆς ἡμέρας ἐθεάθη ἡ πάνσεπτος ἀπὸ τοῦ Μιστριώτου διοργανήσασα συλλαλητήρια πρὸς ἄμυναν τῆς τῶν πατρίων γλώσσας.

(Ἡ φοβερὰ αὐτὴ γλωσσικὴ προστιβή εἰς τὸ νεοσύστατον Κράτος ἀπειλεῖ τὴν ἐκστῆν Ἑθνοκρατικὸν πόλεμον. Ἡ Μιστριώτιος ἀπὸ τῆς ἐστῆς τῆς Ἀλβανικῆς νιολαί εἰς ἀπὸς τὸ κέρη τὸ θέμεν. .... τοῦ πολέμου.

Η-Αλεύρας.

Τοῦ Χαουανὴ ὁ θρηνος ἐκχύνει ἐπωδύνως.

Μέσ' σὴ μούρη σὲ κυτᾶζω,
φρικῶ κι' ἀνατριχιάζω
καὶ παρῶν, δὲ σὲ γνωρίζω
πῶσαιες καπέλλο γκριζο

Καὶ μὲ πᾶναι τὸ μεράκι
ἀπ' τὰ πόδια ὡς τὴ μέση.
—Ποῦναι, φίλε Μαρουλᾶκη,
τὸ λιγδά' σου τὸ φέσι.

Ὁ πόνων ἐντόνων
σβεσθεῖς τῆς αἰγῆς!
ὦ κρούας
κι' ἀγρίας
καίρων ἀλλήγης!

Τὰ μάτια μου παντοῦ γυρνῶ
κι' Ἑλλήνας βλέπω καὶ πονῶ
καὶ λέγω τί 'ναι τοῦτα
τ' ἀνέλπιστα τὰ φροντα
ποῦ μὰς, τρατάρ ἢ τὴ γῆ
χωρὶς ὄκα καὶ πᾶσι.

Μέσ' τὴ μούρη σὲ κυτᾶζω
φίλε Μαρουλᾶκη μου,
φρικῶ κι' ἀνατριχιάζω
ἀπὸ τὸ μεράκι μου.

Δὲν εἶμαι καὶ κυρίαρχος ἀπέναντί σου, Μιάνο,
οὐκ ἐπιβάλλω θὰ γυρνῶ σὲ σὶνίχ σου ἔκτανω.
Δὲ θὰ σὲ γονατίζω πᾶ γιὰ τὰ κορμὸς μου κέφι
δὲ θὰ σὲ βαζῶ ἀντίκρου μουνά μου βροχῆ; τὸ ντέφι.
Ὅσο θὰ μβαίνω ζορνά γιὰ νὰ καί τὸ σπῆ σου,
οὐκ θὰ χάνω τ' ἔλα α τοῦδ' αὐτὸ μου σὴ μέση σου.

Ὁ ἔδωναν
ἐρατεινῶν
πλήν, φεῖ, ἀκοιχομένων
ὦ ξένων
καὶ ἀξένων
στρουθῶν τῆς τῆς ἀπηνῶν!

Πέρασαν καὶ κᾶνε
οἱ χρυσοὶ οἱ χρόνοι,
κ' ἦθε ἄρα, Μιάνο,
κρούα σὲν τὸ γιένι.
Μ' ἔπιασε συνάχι,
δὲ μού μείναν κέφια,
ἢ φτωχὴ μου ράχη
τραγουδεῖ πεσιρέφια,
κλαίγω μου τὴν τύχη
κ' ἡ καρδιά μου δῆχει.

Δὲ θάχω πᾶ στὰ χέρια μου τὸ βοῦρδουλα, Μαρουλῆ.
Σκυρμένοι δὲ θ' ἰστέκαστε ἀντίκρου μου ὡς δοῦλοι.
Δὲ θὰ ἀρπάζω τὸ ψωμί ἀπ' τὸ φτωχὸ σας στόμα,
δὲ θὰ σὰς κλέψω τὴν τιμὴ καὶ τὴ ζωὴ ἀκόμα.
Δὲ θάχω τὸ δικαίωμα νὰ σὰς κτελῶ γκριασοῦδες
δὲ θὰ σὰς ρίχνω θύματα στοῦς αἰμοτόρους Κοβρηδες.
Κι' ἂν μού κινεῖζουν κᾶποτε ἰδέες Μωχ ἡμέτη
δὲ θὰ μπορῶ νὰ σὰς τρατῶ στὸ Χιτζι γιὰ σουνέτι.

Μέσ' τὴ μούρη σὲ κυτᾶζω
μ' ἕνα πᾶσι καὶ μισό,
φρικῶ κι' ἀνατριχιάζω
καὶ στενάζω καὶ φουά.

Βόλι καὶ σουγιά;
πληγὴ διπλὴ μὲ δίνει.
Τάρη ποῖος ραγιά;
θ' φέρῃ τὸ ταῖνι;
Νὲ μπισοῦ σουρά;
θὰ βγάσω τὸ πιγούρι,
τᾶμαθα ραχά;
καὶ ζᾶλλα καὶ χουζούρα;

Χριστός 'Ανέστη!! καὶ...ἀλλήλους περιπτυξώμεθα!

Δὲ μοῦαεῖνε στὰ χέρια μου οὐτ' ἓνα δρόσου φύλλο.
 Δὲ θάχω χωροφύλακας νὰ σὰς φοφοῦν στὸ ξύλο.
 Μ' ἔστειλαν ναῦρω τὴν κακὴ καὶ τὴ ψυχρὴ τὴμέρα μου.
 Μοῦ πήραν τὴν κουμπούρα μου, μ' ἀρπάξαν τὴ μαχαίρα
 καὶ μοῦ κρεμάσαν γενεκέ σιτὴ ψυριασμένη ράχη μου.

Τὸ δάκρυ μου ἴδω
 πῶς τρέχει ποτάμι
 κ' ἡ τσίμπλα φιδε
 στὰ μάτια μου κἀμει.

Ποῦ εἶσαι, Σερφκήτη;
 Τὰ λόγια σου ποῦν' τα;
 Μὴ σ' ἦρθε σκελέτι;
 ἢ σ' ἔβλισε μπούνια;

Ποῦ εἶσαι Ναήλη;
 Ποῦ εἶστε Σουκρήδες;
 Ἄ οἱ ἄλλοι οἱ χίλιοι
 κλεινοὶ πλαψασηδες;

Τι ἔγιν' ἡ Κρήτη,
 ἄνδρες Τζαχίτη;
 Κι ὁ μαθρος Καιάδας
 ποῦ εἶν' τῆς Ελλάδας;

Ποῦ εἶναι τὸ Μιζάνι;
 Ἡ Εδιρνὲ τί κάνει;
 Καὶ πῶς τὰ πηγ' ἡ νίκη
 εἰς τὴ Θεσσαλονίκη;

Ποῦ κρύφτηκ' ἀσυστόλως
 ὁ ἔνδοξος ὁ στόλος;
 Τὸ Χαμηδιὲ ρεζίλι
 ποιοὶ τὸ τραβούνε σκύλλει;

Κ' ἡ Αὐστρία
 ποῦ φίλια
 ἔβλεπε ἔβλεπε, ἔβλεπε μαζί μας
 ξεροθύχει
 καὶ στήν τύχη
 μᾶς ἀφίνει τὴν κακὴ μας.

Κ' ἡ Εδρώπη,
 πόποι πόποι,
 πῶβλεπ' ὄνειρα χρυσα
 καὶ μᾶς τάζε σιρόπι,
 ἀπ' τὸ ξόδι
 πῆρε πόδι
 καὶ φαρμάκια περισσὰ
 μᾶς τραιάρει ἓνα μῦδι.

Μαρούλη μου, τὰ πάθη μου δὲν γράφονται μὲ πέννα.
 Τάχέιλια μου τὰ θρώμικα κρεμάζω παραμένα.
 Ὅ ἀμανές μου θὰ σιγα σιγῆς λύτης μου τὴ φρίκη
 κι οὔτε θὰ πιάσω πιά ποτὲ τὸ προσφιλέ μου μπριά.
 Διάθεσι δὲ μοῦμεινε νὰ παίζω τὸ τσιβουρί.
 Σὰν νοιώθω ρέχα σιὸ λαϊμὸ δὲ θὲ σιτὴ στῶ σιτὴ μούρη,
 καθὼς συνήθως ἔκαγα τότε ποῦ εἶχα κέφι.
 Βιρυβογγήξτε θάλασσεσ κι ἀντιβουίζτε νέφη.....

Μέσ' σιτὴ μούρη σὲ κυπιάζω
 κι ἄλλα προσεχῶσ σου τάζω.

Χριστός Διέδοξε. Σας χαιρετώ δ "Μυτιληνίους", χωρίς να σάς προσέγγη πολιμολογίματα, τα οποία θα κάμειτε πολύ καλά να ά-νηχητήσθε εις τα πολιτικά μας φύλλα. Μόνον, την προσεχή εβδομάδα, θα δημοσιεύω ανοικτήν έπιτολήν πολιτικού περιεχομένου, φερουσαν το έξής έπιγράμμα: Μπρός ντόν Ζοφολογιώντατον, μπράβην Γναδην Μυτιλλήνην, εις Κιρκινιζέειον.

Τα από της κατοχής μέχρι σήμερα μεταληθήσαντα γεγονότα εκ των ύμνησθέντων εις την δικαιοδοσίαν του "Μυτιληνίου", είναι άναρίθμητα. Τα παρασιωπώμεν, επειδή δέν τα γνωρίζομεν. Είναι γνωστόν άλλως τε ότι ο συντάκτης μας περιόδωθεν έποσημίτο ανά τα όρη Βατοόης και περιχώρων προς μελέτας έπι-στη-μονι-κάς, καθώ: Ικαμαν, θεέ μου, τόσοι και τόσοι όλλοι εν μέσω Μυτιλήνη, τους οποίους όμοις δέν γνωρίζομεν, δέν γνωρίζομεν.

Κατά τας περιόδους του ταύτας, μεταξύ άλλων πολυτίμων πραγμάτων ειρε και το έξής έπιγράμμα.

Προς ένα πρώην σιτιστήν
Μελειώ. Πούλος είσαι σύ, ή όρνιθα, ή χήνα,
κι' όλοι, καθήμε, σε μαδούν και σ' έχουν όλοι στόχο;
Τόραγε μόνος άραγε τα λάφυρά σου κείνα,
ή θύμα έπες οίκτρον των σών κλεπταποδόχον ;

Μετά την περιόδον του, μόλις έκάρησε τον πόδα εις Μυτιλήνην, περιεκυκλώθη άμέσως υπό των Libre-penseurs, τους οποίους άπεσχόλει φοβέρα ή ελθσις περι ιδρύσεως ένταυθα τμήματος του Δημοκαταίτου. Επηκολούθησαν έπανειλημμένα συσκέψεις και συνεδριάσεις, των οποίων αι αποφάσεις τηρούνται μυστικά. Παρακαλείται ο κ. Φιλοδικίδης να κινήση κατ' αυτών άγωγήν επί άπηγορευμέναις συναθροίσεσι, ίνα γνωσθούν επί τέλους αι μυστηριώδεις των αποφάσε, της οποίας ο φρενολογικός κόσμος άναμένει μετά συγκινήσεως.

Καταλαμβάνετε τώρα διατι ο συντάκτης μας δέν επρόφθασε να έδη άποτα, να παρακαλοθήσθη τας προόδους των Προσώπων και μερικόν ζηλιώτων λίαν άρχηγών του, να χειροκρατήσθη εις την άναστάσειν του Ατλαντος, να προκαλέση πρόσκλησιν εις τας έσπερίδας των αξιωματικών μας, να παρευρεθθη εις δίκακ κλοπών και κλεπταποδόχων, να μετρήσθη εκ του σύνεγγυς τας κατ' την άκουσίαν του άπιστευσθείσας προόδους, όπισθοχωρήσεις ή άνωμαλίας των καμπύλων γραμμών του ωραίου φύλλου, κτλ. κτλ. — Υπομονή έρω, και προς το παρόν άρκεσθήτε εις το κάτωθι μοχθηρόν έπιγράμμα, εδρεθέν εις παρασκευνιζόντε μαγειρείον

Παρισίσου να μπαλώνης
τη έσρή σου άρθρογραφία,
επειδή τα θαλασσώνεις
στη δικηγορία.

Χριστός άνίστη και εις το προσεχές.

Φιλαλήθης

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑΚΙΑ

Επιγραφαι άνέκδοτοι.

ΕένονΔοχήον φαγιόν.

• Η τριάκοντα τήρηναις •

Επιγραφή εις Ταβέρναν

• Απαγορεύται ή ήσοδος λοταρίας •

Επιγραφή εις ναύλιαν.

• Αραμπιά: για την Ανιμόπια
δέν κοιεί άντερα και σκότια •

Σ. Μ. • Η τελευταία έπιγραφή διαωρθώθη κρυφίως από αντί-
ζηλον άραματιήνη: δέν ά φ έ ν σ α άντερα και σκότια.

Ρακοσυλλέκτης.

Τίποις • Λαγνοσ άνώνος •

Aviso

Οι μεταπραται φαράδες, επειδή ζημιώνονται διαρκώς από τή δουλειά των, — οι καθήμενοι, — θα άλλάξουν έπάγγελμα, ύρδοντες μετοχικήν έφημερίδα. Αγνωστον άκόμη ποιοι θα τούς άντικταστήσουν. Ίδου μία occasion δια μερικους δημοσιογράφους. Ας σκεφθών έρώπως το πράγμα, άπό άλλως τε δέν είναι και άλλως άπειρη τής τέχνης, ως εδρεθέντες πολλάκις εις την άιάγκην να φαρέφουν.... σε θολά νερά!

Ο εκ Κωλομηδάδου αξιότιμος Κατ ή Ψευτήρ άγας, έναγαγών κάρτιον κλέφεντα από το ντάμι του μη πυροστία με δυά ποδόρια, καιμήλιον άρχαιολογικόν, κληροδοτήθεν αυτό από τοφ άριδίου προπάππου του, έπέτιχε τήν κληροδοσίαν του κλέπτου εις τριών έτών φυλάξιον και χιλίων δραχμών πρόστιμον.

Εκ της Εφημερίδος της Κυβερνήσεως

Διωρίσθη άκοδόμιθος γραμματεός του Υπουργείου της Δικαιοσύνης ο τριετής Κουκουμπρίκος, ο φέρεται γόνος τής έγκριτοτάτης οικογενείας των Τυχερών. Ευχόμεθα εις το πλήρες μέλλοντος νήπιον εύδοκίμησιν και προαγωγήν.

Κατά τον νόμον ΨΨΨ', άρθρον FEE', κεφάλαιον ΜΜΜ', και ΑΑΑ', διατάσσεται το κλεισίμον των κφενεών εις τας 3 μ. μ και 30 λεπτά. Το διάταγμα είναι γενικόν, έξαιρουμένων μόνον των καφενεών όπου δέν τολμώ να εισέλθη ο άστυνόμος, ένεκα παρουσίας άνωτέρων του.

Πρασκάλονται οι κληρονόμοι του πρό πολλού εν Καλιούτα αποθανόντος και εκ Μυτιλήνης έλκεντος τδ γένος Ηρακλέους Μπαρμπουτσόγλου. Ας σκεψασουν οι ένδιαφερόμενοι. Πρόκειται περί περιουσίας 400 εκατομμυρίων.

Ο πιστευνός

ΠΑΣΧΑΛΙΑΤΙΚΟ

Τόσον κειρό τον κάνονα
βαστώ και σε νηστεύω
και σε θυμούμ' άγάπη μου
και μόνος λιγουρεύω.

• Άχ! έλε να πασχάσω ταβ
Σα γνωστική στοχάσου,
κι' άκούμπησος στα χείλη μου,
τα ροδομάγουλά σου.

Η ΚΟΙΤΗ ΤΩΝ ΠΑΛΙΣ ΜΑΣ

ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ

• Η κάμαρά του ήτανε γιομάτη καπνός και άρώματα. Το κεφάλι του όνεράτα και όπιασις. Και στη ψυχή του σιγόβραζε ένα μικρό πείσμα, το πείσμα τής προσδοκίας που άπέτυχε. Και σήμερα το ίδιο χαμόγελο. • Άραγε και σήμερα να τον κοροϊδεύς; • Η ίδια και σήμερα. Πάντα ή ίδια. • Ένα κρέμα τρέλλας παιδιακιοτικής, κοκταρίας και ήδονής. • Άμα, πριν δυό μήνες, καταδέχτηκε να τον πρωτοκυτιάξη, στην εκκλησιά, την ώρα που φλυαρούσαν ο παπās από τον άμβωνα, και οι γυναίκες, για να μη χασμουριθών, άρχισαν να κιντάζοντε κάτω, τους άνδρες, τοφ φάνηκε πώς του χαμογέλασε.

— Άραγε να με κοροϊδεύη; ειχε σκεφθθη τότε. Κι' άπόψε, που τον ειχε άφήσει τόσον εντιχιόμένο, άπόφ του κέρσε έξείλιτο το ποιήρι τής ήδονής, ή ίδια πάλι σκέψη τον τυρανοούσεν..... • Άραγε να με κοροϊδεύη;

— Δέν οās κρύπτω, Κύριε, πώς μου είδατε πολύ συμπαθητικός, τοφ ειχε πρωτοπή, ύστερ από μερικόν ήμερών κυνήγι, και άνθσε στα χείλη της το ίδιο χαμόγελο. Κι' άργότερα, άμα του χείδενε τα μαλλιά κι' άπαλοτρέμανε τα σφιχτά, φουακιτά της σιτηάκια • Πόσοις φορές νειρεθθηκα να πάξω με τα μαύρα σου αυτά καρούλια, τοφ νειθούσε και το ίδιο πάλιν ειρωνικό χαμόγελο τής σούφρωνς το ροδόχρομο λαχαριστό σιουατάκι.

Αυτό το χαμόγελο το άξήγητο να μην τής ήταν νεοκικό; Σήμερα, επί τέλους, θα έρχότανε στην κάμαρά του. Θα γνώτανε δική του. Να! Δική του. Τοφ ειχεν ύποσχεθθη καιτσην περιμένε. Το τραπέζια του ειχε σπολιοθθη με λουλούδια, ρομάντζα, γλυκίσματα κι' ένα δίπλο παντελάκια τσηραρέτα λεπτά και μακρά, τα ρούσικα μινουδάτα τσηραρέτα με το δίπλο το έπισημίμο, που ήξερε πώς την τραλαίτανε. Και περιμένε.....

(Το τέλος στο προσεχές).

Ποπής Δαυρέντιος